

„Kaj si gozd šepeče“.

Slika. Spisal M. H.

Sanjavo odmevajo ubrani glasovi vojaške godbe po jasni dvorani.

To ljubko šepetanje! Čul sem ga tolikokrat med zelenim bukovjem in temnim jelovjem Vélikega Rovta in njega manjših sosedov. Budí mi dražestne spomine tó ljubko šepetanje . . .

Kakó li sem ga ljubil takrat! Saj mi to niso bila mrtva peresa, trepetajoča v lahnem vetriči, nego blagi gozdni duhovi so šepetali, klanjajoč se drug k drugemu in pripovedujé si nežne skrivnosti. In umel sem njih šepet! Pravili so si o trati sredi gozda, o beli hiši sredi zelene divje trte. Govorili so si o žarnih očéh, željno zročih skozi okence, prepreženo s cvetočimi nagelji. Umel sem njih šepet in védel, da te oči prav hrepenéč gledajo po nekom . . .

Vteknil sem za klobuk vejico cvetočega rêsja in se lahkega srca in lahkih korakov napotil po stezi. Gozdni duhovi pa so šepetali živahno in se veselili sreče moje . . .

Bila pa je tudi pravi angelj, ta moja déklica! V oskromni koči ji je tekla zibelka, — ali bila je kraljica od glave do nóg. Da se je porodila v ponosni palači, slula bi križem svetá in bogati snubači bi se trli med vrati. Obletaval bi jo cvet meščanstva, kakor obletavajo bučele cvetočo rožo. —

»Ostavlil me bodeš, Mato! Izbral si bodeš gospódsko deklè z mehкими rokavicami in svilenimi krili,« govorila je in mi plašno zrla v oči. — Kakó sem te zaničeval takrat, vélikomestno življenje, s tvojim govoričenjem, lažnivo ljubeznivostjo in licemerskim nasmihanjem! Tukaj prirodnost, dobrota, čustvo — ondu glumstvo, sebičnost, laž! — Tù srce, tam zloba. Tù krepost, ondu kupno prepričanje . . .

»Ne žali me, dèkle moje! Ljubše mi je srce od zlatá in svile,« odgovoril sem ji, in zaupno mi je naslonila glavico na prsi ter me pogledala iskreno in hvaležno.

Za bisere vsega svetá bi ne bil dal jednega teh trenutkov. Gozd pa je bil jedina priča sreče moje. — —

Čimdalje bolj pojemajo zvonki glasovi. Tonejo polagoma in vtonejo do cela. Poznam te, gozd molčeči! Veličasten in strašen si v tihoti svoji! Čas izgine, in duh večnosti zavlada v tvojih prostorih.

Molčal si, gozd, in molčali so dobri tvoji duhovi, ko sem se poslavljal od sreče svoje.

»Ne jokaj se, dete! Za leto dnij se vrne najina sreča, in leto je trenutek.« Gozd, duhovi tvoji pa so molčali, in njih molk mi je oklepil srce z grozno tesnobo: trenutek mi je večnost, pa bi mi bilo leto trenutek! . . .

Oživljajo se iz nova glasovi. Začetskoma nežno šepetajoč, krepé se čimdalje vztrajneje. To ni več óni skrivnostni šepet, budèč mi spomine na srečo mojo, to je vzdihanje blagih gozdnih duhov . . .

Ljubil sem jo iz dnà svoje duše, ali to ljubezen mi je vrnila z nejevero.

»Da se ne vrneš nikdar več, da si me pozabil, pravili so mi. Ne véš, kakó mi je bilo hudó, kakó težkó sem se udala drugemu,« govorila je in trepetala pred pogledi mojimi.

Sreča se mi je razrušila na mah. Srd in obup sta mi napolnila dušo, ali ni mi bilo bitja, da bi se mu potožil. Gozd je bil jedina priča nesreče moje. In njega duhovi so čutili in trepetali z menoj. Pripogibali so grčavo vejevje in me vabili k sebi, toda zvalili me niso. . .

Dolgo te nisem videl, gozd domači, tovariš moje sreče in nesreče! Dolgo nisem čul ni šepetanja ni vzdihanja tvojega. Čustva so se umirila in tudi — ohladila. To šepetanje pa mi budi davne spomine, najblažje in najbridkejše. In vender bi rad večno užival to sladko boleost, katero mi budé ti spomini! . . .

Jesén.

Po zraku listje šepetá:

Jesén, jesén!

In v strugi mirni vir šumljá:

Jesén, jesén!

Po góri, dolu, vse že vé:

Jesén, jesén!

In moje tudi zná srcé,

Da je jesén!

L. Habétov.

